

Arrest

nr. 98 319 van 4 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SWIJSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 mei 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 mei 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 juli 2012.

1.3. Op 7 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 september 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U stelt een negentienjarige Afgaanse staatsburger te zijn, behorende tot de etnische groep der Pashtunnen en van Soennitische geloofsovertuiging. U bent geboren in het dorp Sada, district Lalpur, provincie Nangarhar. U woonde met uw ouders, uw broer, R.(...), en uw zus, J.(...), in uw geboorteplaats tot u op 11-jarige leeftijd naar Pakistan werd gestuurd. Daar woonde u bij een oom in Shabqadar en ging u tot de zevende graad naar school. De inkomsten van uw welstellende familie komen voort uit de opbrengsten van jullie gronden, die door jullie boeren bewerkt werden.

Twee of drie maand voor uw vertrek naar België werden uw vader en uw broer, die nog steeds in Sada woonden, gearresteerd door de taliban op beschuldiging van spionage voor het Afghan National Army (ANA). De reden daarvan zou zijn dat soldaten waren gestopt aan de verblijven van jullie landarbeiders en met uw vader hadden gesproken.

Ongeveer een maand voor uw vertrek naar België, nadat jullie op de hoogte waren gesteld van de arrestatie van uw vader en broer, keerden u en uw oom terug naar jullie dorp in Afghanistan om zich over de familie te ontfermen. In het dorp ontving u echter een brief van de taliban waarin zij de verantwoordelijkheid opeisten voor de arrestatie van uw vader en broer en waarin zij eisten dat u de samenwerking met de autoriteiten zou stopzetten en aan hen 5.000.000 Afghani (+/- €75.000,00) zou betalen. U nam deze brief niet ernstig.

Een maand na uw terugkeer naar Afghanistan kwam u voor het eerst buitenshuis. U woonde de gebedsdienst in de moskee bij. Toen u weer huiswaarts keerde werd u door een onbekende beschoten vanuit de velden, u werd niet geraakt. Uw oom en moeder vonden na deze gebeurtenis dat u moest vertrekken en regelden een smokkelaar om u buiten Afghanistan te brengen.

De ochtend nadat u was beschoten vertrok u met uw oom naar Jalalabad en dezelfde dag nog werd u met een groep vluchtelingen naar Kaboel gebracht van waaruit u, diezelfde namiddag, naar Nimroz vertrok om via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België door te reizen. Op 29 mei 2012 kwam u, na een reis van twee maanden, in België aan en op 30 mei 2012 diende u bij de Belgische autoriteiten een asielaanvraag in.

Na uw vertrek uit Afghanistan stuurden de taliban een dreigbrief op uw naam met de eis hen de 5.000.000 Afghani te betalen, hen te vervoegen of u voor te bereiden op een zelfmoordaanslag.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u een zelfmoordaanslag voor de taliban te moeten plegen.

Ter ondersteuning van uw identiteit, herkomst en asielerelaas legt u de volgende documenten neer: de kiezerskaarten van uw ouders en broer, uw taskara en de taskara's van uw vader en broer, vier landeigendomsakten, een document van het schrijn van Gardi, twee brieven van de taliban, een klacht die u neerlegde bij het district, drie enveloppes.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b, van de Vreemdelingenwet kan toekennen omdat u de aangehaalde feiten die daarvan de basis zouden zijn, niet aannemelijk heeft gemaakt. Meer specifiek hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw familieleden werden ontvoerd door de taliban en dat ook u in dat kader werd bedreigd.

Allereerst merk ik op dat het in zijn geheel weinig aannemelijk overkomt dat uw vader en broer door de taliban zouden worden gearresteerd en beschuldigd van spionage, enkel omdat zij praatten met soldaten van het ANA die ter hoogte van hun eigendom stopten. Zelfs voor de taliban moet het duidelijk zijn dat burgers zich niet kunnen veroorloven de soldaten van het ANA simpelweg te negeren als deze hen aanspreken.

Ter ondersteuning van deze feiten en van uw latere problemen legt u een aantal documenten neer waarvan er drie rechtstreeks betrekking hebben op de vervolgingsfeiten: twee brieven van de taliban en een klacht bij het district (stukken 5, 6 en 9). Deze stukken zijn echter onvoldoende bewijskrachtig om zondermeer de ingeroepen vervolgingsfeiten als geloofwaardig te aanvaarden. Immers, uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag.

Wat betreft de twee dreigbrieven van de taliban, het bewijs dat u door de taliban zou zijn bedreigd, stel ik vast dat het hier gaat om documenten die op eenvoudige wijze zijn te fabriceren en zelfs niet

vatbaar zijn voor authenticatie. De bewijswaarde van deze brieven wordt verder aangetast door uw inconsistente verklaringen erover.

Zo beweert u dat de taliban in deze twee brieven eiste dat jullie 5.000.000 Afghani (ca. €75.000,00) aan hen zouden overmaken. Gevraagd hoe dit geld moest worden betaald antwoordde u dat de taliban dat niet zei. Nogmaals gevraagd hoe jullie dan verondersteld werden te betalen vroeg u, na lang nadenken, een suggestie aan de protection officer van het CGVS. Blijkt dus dat u de facto in de onmogelijkheid zou hebben verkeerd om het gevraagde bedrag aan de taliban te betalen. Het komt niet aannemelijk over dat de taliban zulk een immens bedrag van jullie eisten maar geen enkele indicatie gaven over hoe u dat geld dan wel aan hen moest overmaken. Indien het hier om echte dreigbrieven zou gaan is het ondenkbaar dat zij niet zouden vermelden hoe u het geld moest overmaken of dat er geen voorzieningen zouden zijn genomen om dit af te spreken (CGVS, p. 18-19).

De geloofwaardigheid van uw bewering dat u werkelijk twee dreigbrieven heeft gekregen wordt verder aangetast door chronologische en inhoudelijke inconsistenties in uw verklaringen. Bij de initiële bespreking van de neergelegde bewijsstukken stelde u expliciet dat de eerste dreigbrief dateert van twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, dus toen u nog in Pakistan was, en gericht was aan uw vader en broer met de eis om hun samenwerking met de autoriteiten te stoppen. De tweede dreigbrief zou aan u gericht zijn met de eis de taliban te vervoegen, en dateren van een maand na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 3). Later in het gehoor verklaarde u dat de eerste brief toekwam toen u al in Afghanistan was, minder dan één maand voor uw vertrek naar België, en dat de taliban erin bevestigde dat ze uw vader en broer had meegenomen, eiste dat u zou stoppen met de samenwerking met de autoriteiten, en ten slotte eiste dat u 5.000.000 Afghani zou betalen. Omdat u niet betaalde zouden de taliban een tweede dreigbrief aan u persoonlijk hebben gestuurd, met de vraag te betalen of hun rangen te vervoegen. Het zou deze tweede dreigbrief zijn, zo bevestigde u tot tweemaal toe, die de aanleiding was tot uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 18). Het is evident dat deze twee versies van de feiten niet allebei waar kunnen zijn. Dat u niet eenduidig bent over de elementen die rechtstreeks aan de basis van uw vlucht zouden hebben gelegen, is bovendien een negatieve geloofwaardigheidsindicator. U werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid, om u de kans te bieden deze te verklaren, en veranderde prompt weer uw verklaringen, stellende dat u één brief kreeg toen u in Afghanistan was en één na uw vertrek. Het zou, zo stelde u, omwille van de eerste brief zijn geweest dat u het land had verlaten (CGVS, p. 19). Het volstaat echter niet een derde versie van de feiten in het leven te roepen om uw geloofwaardigheid te herstellen. Dit zou u enkel kunnen doen door beide versies met elkaar te verzoenen, wat u niet doet. De tegenspraak blijft bestaan. Bovendien gaat de chronologische tegenstrijdigheid over het moment van het ontvangen van de eerste brief met een inhoudelijke tegenstrijdigheid gepaard, namelijk dat u in de ene versie expliciet verklaarde dat de brief gericht was aan uw vader en broer terwijl u in de andere versie verklaarde dat de arrestatie van uw vader en broer er werd in opgeëist. Deze inhoudelijke tegenstrijdigheid duidt erop dat het zeker niet gaat om een vergissing van datum.

Betreffende uw bewering omwille van (één van) deze dreigbrieven het land te hebben verlaten moet er ook nog worden op gewezen dat u eerder, op het moment dat u de kans werd geboden uw vluchtrelaas toe te lichten - wat u alles behalve spontaan deed (CGVS, p. 13 e.v.) -, beweerde dat u het land verliet omdat er op u geschoten was. U haalde helemaal geen dreigbrief aan. U hield zelfs vol dat er zich voorafgaand aan het schietincident, dat zich de avond voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben afgespeeld, geen enkel ander incident voordeed. U bevestigde zelfs dat het schietincident het enige incident was in de periode dat u in Sada verbleef (CGVS, p. 16, 17). Ook deze verklaringen kunnen moeilijk in overeenstemming worden gebracht met uw bewering een dreigbrief te hebben ontvangen tijdens uw verblijf in Sada en naar aanleiding daarvan het land te zijn ontvlucht.

Uit het bovenstaande volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van de neergelegde dreigbrieven. Ook het feit zelf, dat u of uw familie effectief dreigbrieven zou hebben ontvangen kan niet langer voor waar worden aangenomen. De bovenstaande vaststellingen stralen ook negatief af op de geloofwaardigheid van de andere ingeroepen vervolgingsfeiten en op uw geloofwaardigheid in het algemeen.

Wat betreft het document van de klacht bij het districtshuis vormen uw verklaringen een ernstige indicatie dat dit document ofwel via corruptie van de lokale autoriteiten werd verkregen, ofwel een vervalsing is. Uw verklaringen over dit document zijn immers intern inconsistent. Initieel verklaarde u dat u deze klacht ging neerleggen op het districtskantoor ten tijde van uw problemen (CGVS, p. 4). Bij het toelichten van uw vluchtrelaas bracht u dit echter op geen enkel moment spontaan te berde (CGVS, p. 13 e.v.). Slechts nadat u uw volledige vluchtrelaas, inclusief uw vertrek uit Afghanistan, had besproken, en er u expliciet gevraagd werd of u uw problemen ooit had gerapporteerd, bevestigde u dat u dat inderdaad had gedaan. U stelde, na een lange stilte, dat u tijdens uw vlucht tussen Sada en Jalalabad was gestopt bij het districtshuis, om de klacht in te dienen. Net daarvoor was er u echter twee keer nadrukkelijk gevraagd of u onderweg tussen Sada en Jalalabad was gestopt, u antwoordde beide

keren negatief. Toen de protection officer u hiermee confronteerde vergoelijkte u de inconsistentie door te zeggen dat u slechts één keer stopte en dat u nergens anders stopte (CGVS, p. 21-22). Gezien u eerder expliciet had verklaard helemaal nergens te zijn gestopt, kan dit niet volstaan om uw geloofwaardigheid betreffende dit feit te herstellen. Moest u werkelijk deze klacht zijn gaan neerleggen zou dit een spontaan deel van uw relaas uitmaken. Aan het neergelegde document kan bijgevolg geen positieve bewijswaarde worden toegekend. De gedane vaststellingen ondermijnen nogmaals uw algemene geloofwaardigheid.

De overige bewijsstukken die u neerlegt hebben enkel betrekking op uw identiteit, familiale achtergrond en het familiebezit. Deze elementen staan niet ter discussie in het kader van de geloofwaardigheidsbeoordeling van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Naast het feit dat de geloofwaardigheid van een deel van de ingeroepen vervolgingsfeiten op een directe wijze wordt aangetast door het bovenstaande en dat dit afstraalt op de geloofwaardigheid van de overige, niet met bewijsstukken gestoffeerde elementen uit uw relaas, kunnen uw verklaringen ook op zichzelf gezien voor wat betreft die laatste elementen niet overtuigen.

Meer specifiek vormen de vage en ontwijkende verklaringen over de verdwijning van uw vader en broer en over uw terugkeer naar Afghanistan, een negatieve indicator voor de geloofwaardigheid daarvan.

Zo kan u op geen enkel moment rechtstreeks het tijdstip, bijvoorbeeld de maand, benoemen waarin de problemen tussen de taliban en uw vader begonnen of waarin u terugkeerde naar Afghanistan. U kunt uw verhaal chronologisch enkel situeren in termen van 'x' maanden voor uw vertrek naar België. U argumenteert dat het over gebeurtenissen gaat die lang geleden plaats vonden (CGVS, p. 14). Het gaat echter over gebeurtenissen die slechts enkele maanden geleden plaats vonden. Indien u deze gebeurtenissen werkelijk had meegemaakt, zou u moeten in staat zijn om zonder problemen bij benadering te zeggen in welke maand zij plaats vonden. Dat u dat niet kan laat uitschijnen dat het hier om een verhaal gaat dat weliswaar een interne chronologie kent maar niet in het werkelijke tijdsverloop heeft plaats gehad.

Verder weet u niet wie de persoon was die u en uw oom inlichtte over de verdwijning van uw vader en broer. U kunt enkel zeggen dat het iemand van het dorp was die uw oom inlichtte maar u weet niet wie (CGVS, p. 15). Het komt niet aannemelijk over dat u niet eens aan uw oom zou hebben gevraagd wie deze persoon was. Het gaat hier immers over iemand uit uw eigen dorp. Het komt evenzeer onrealistisch over dat u na het vernemen van het nieuws dat uw vader en broer waren meegenomen door de taliban terugkeerde naar Afghanistan zonder ook maar één verder detail te weten over de context van deze gebeurtenissen. Uw oom zou u er helemaal niet meer over verteld hebben dan dat ze waren meegenomen door de taliban. In een realistische situatie kan men nochtans aannemen dat u, die overigens beweert het familiehoofd te zijn geworden, zou hebben contact opgenomen met uw familie of vrienden in het dorp om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie. Niet in het minst zou men mogen verwachten dat u uw moeder zou hebben gecontacteerd om te weten hoe het met haar gesteld was en wat er gebeurd was. Sterker nog, bij uw terugkeer in Sada zou u uiteindelijk van uw moeder hebben vernomen dat uw vader en broer beschuldigd zouden zijn van spionage voor het ANA maar zou u weerom geen enkele moeite hebben gedaan om hierover meer details te vernemen. Gevraagd hoe uw moeder dit wist zegt u dat zij dat ook vernam van een dorpeling. Op de vraag wie deze dorpeling zou zijn antwoordt u weerom dat het over 'mensen' ging. De taliban zou tegen deze 'mensen' hebben gezegd wat de reden van de arrestatie van uw vader en broer was. Het komt niet realistisch over dat u, indien deze feiten waar gebeurd zouden geweest zijn, niet al het mogelijke zou hebben gedaan om de juiste toedracht van de feiten te weten te komen. Verassend genoeg weet u wel te vertellen dat uw vader en broer met geweld werden meegenomen. Gevraagd om daar wat meer over te vertellen stelt u alweer dat u dat niet kan omdat u er niet was. U zou het van uw oom gehoord hebben en die zou het, alweer, van niet nader gedefinieerde dorpelingen gehoord hebben. Uw bewering dat u gedurende dit verblijf in Afghanistan geen enkele keer mocht buitenkomen van uw moeder (met uitzondering van de laatste avond, waarop u zou zijn beschoten), dat er geen enkele man bij jullie op bezoek zou zijn geweest in deze periode maar enkel wat vrouwen waarmee u niet sprak, komt niet aannemelijk over. Gezien uw vader en broer overleden waren en u, zo zegt u zelf, als gezinshoofd terugkeerde, mag worden verwacht dat u in verband met deze verdwijning met tal van mensen zou hebben gesproken en dat er ook tal van familieleden en mededorpelingen met u zouden komen spreken zijn. Bovendien zou mogen verwacht worden dat ook uw oom, die wel buitenkwam, u in detail zou hebben ingelicht over de situatie en de gebeurtenissen (CGVS, p. 13-16, 17-18).

Ook uw verdere verklaringen betreffende de schietpartij op de vooravond van uw vertrek hebben onvoldoende gewicht om als geloofwaardig te kunnen worden aangenomen in het licht van de al vastgestelde problemen met uw geloofwaardigheid en het ontbreken van sterke bewijsstukken. Net als bij de andere ingeroepen elementen kan u deze niet direct in de tijd plaatsen, u weet niet eens wat voor dag van de week het was. De samenloop van verschillende omstandigheden komt verder wel

heel onwaarschijnlijk over. Zo zou u net de eerste keer dat u buitenkwam sinds uw terugkeer in Afghanistan al zijn beschoten. Net die ene keer dat u naar de gebedsdienst ging sinds uw terugkeer zou u voor het einde van de gebedsdienst vertrokken zijn, waardoor u een ideaal doelwit was voor de onbekende schutter, anders had u immers tussen de massa gezeten. De schutter sloeg er dan ook na vier of vijf schoten niet in om u te raken. Daarenboven blijft het een raadsel waarom de taliban u zou willen doden; uw vader en broer ontvoerden ze en, zo zei u in het begin van het gehoor zonder te twifelen, zijn nog in leven. In de zogezegde dreigbrieven vroegen de taliban zelfs om samen met hen de Heilige strijd te komen voeren, wat nogal moeilijk in overeenstemming is te brengen met de aangehaalde aanslag op uw leven. De conclusie die uw moeder en oom uit de aanslag trokken tart alle logica: u moest het land verlaten omdat zij vreesden dat de taliban u ook zouden meenemen (CGVS, p. 11, 16-17).

Een laatste element dat ik, terzijde, wil aanhalen als demonstratie van de ongeloofwaardigheid van uw verhaal is dat, ondanks alle beweerde gebeurtenissen en ondanks de zware financiële eisen van de taliban, uw familieleden nog steeds in Sada wonen, zij besturen daar volgens u de boerderij vanuit uw ouderlijke huis en ondervonden geen verdere problemen met de taliban (CGVS, p. 11-13, 22).

In het licht van voorgaande vaststellingen kan ik geen geloof hechten aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet, u worden toegekend.

Daar u niet aan de voorwaarden voldoet voor de toekenning van de vluchtelingenstatus onderzocht ik ook uw nood aan bescherming op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Momenteel lopen burgers in de provincie Nangarhar immers een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U kunt de onveilige situatie in het district Lalpur in de provincie Nangarhar echter vermijden door u te vestigen in Kabul.

Bij de evaluatie van de geldende veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 beduidend verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merk ik nog op dat, voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief, volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). U bent een volwassen man die tot de Pashtunse meerderheid behoort. U werd door uw familie naar een school in Pakistan gestuurd, waar u zeven jaar onderricht kreeg in zowel het Pashtu als het Urdu en het Engels. Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw familie financieel gezien welstellend is (CGVS, p. 9-10). Met de mogelijkheid van een vestiging in Kabul geconfronteerd, stelt u dat de neven van uw vader leden van de taliban zijn en insinueert u dat zij de familiegronden zouden willen bezetten. Gevraagd waarom u dit niet eerder vermeldde stelt u dat het u niet gevraagd werd. Er werd u echter ruimschoots de kans geboden uw problemen in Afghanistan voor te leggen en te duiden. U vermeldde dit nooit als een probleem, ook niet toen er u gevraagd werd wat u vreesde bij terugkeer naar Afghanistan en evenmin toen u vertelde over de situatie waarin uw familieleden zich momenteel bevinden in Afghanistan en waarin zij geen problemen met de taliban meer zouden hebben. Uiteindelijk blijkt dat u dit enkel afleidt uit het feit dat de neven van uw vader de erfgenamen zouden zijn van de familie-eigendommen in geval uw vader, broer, en uzelf zouden zijn overleden (CGVS, p. 23-24, 11-13, 22). Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de essentiële feiten van uw asielaanvraag is dit probleem niet aan de orde. Uw algemene geloofwaardigheid is daarenboven dermate aangetast dat er geen geloof kan worden gehecht aan de blote bewering dat de neven van uw vader machtige taliban zijn. Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 52 en 48/3 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, voert verzoeker aan dat in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor zijn leven of minstens voor vervolging bestaat. Hij herhaalt dat de taliban hem wil arresteren, getuige de dreigbrieven die hij ontving, en dat hij beschoten is geweest door de taliban. Zijn vader en broer werden gearresteerd en sinds die dag werd niets meer van hen vernomen. Wellicht zijn zij vermoord, aldus nog verzoeker.

Subsidiar bestaat er volgens verzoeker zonder twijfel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij stelt dat hij zeker vervolgd en opgejaagd zal worden en betoogt dat het risico dat hij daarbij ernstig zal lijden door slagen of door foltering zeer reëel is en niet zonder meer kan afgewimpeld worden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich gebaseerd heeft op waarschijnlijkheden en mogelijkheden. Zo wordt meermaals gesteld dat “*het niet aannemelijk is*” of dat “*het opmerkelijk is*” of dat “*het kan wijzen op*”. Nergens wordt zwart op wit gesteld dat bepaalde beweringen van verzoeker foutief zijn. Telkenmale schrijft de commissaris-generaal dat het eerder verdacht lijkt of moeilijk aannemelijk wordt gemaakt, maar nergens stelt de commissaris-generaal dat het niet zo is of kan zijn, aldus verzoeker. Hij besluit dan ook dat de commissaris-generaal een beslissing neemt op basis van feiten die niet zeker zijn of vaststaan, enkel op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden.

2.3. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en deze poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze tevens beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. De Raad ziet niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het in zijn geheel weinig aannemelijk overkomt dat zijn vader en broer door de taliban zouden worden gearresteerd en beschuldigd van spionage, enkel en alleen omdat zij praatten met soldaten van het ANA die ter hoogte van hun eigendom stopten daar het zelfs voor de taliban duidelijk moet zijn dat burgers zich niet kunnen veroorloven de soldaten van het ANA simpelweg te negeren als deze hen aanspreken, (ii) de twee dreigbrieven van de taliban op eenvoudige wijze te fabriceren zijn en zelfs niet vatbaar zijn voor authenticatie en de bewijswaarde van deze brieven verder wordt aangetast door chronologische en inhoudelijke inconsistenties in zijn verklaringen erover, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iii) zijn intern inconsistente verklaringen betreffende het document van de klacht bij het districtshuis een ernstige indicatie vormen dat ook dit document ofwel via corruptie van de lokale autoriteiten werd verkregen, ofwel een vervalsing is, (iv) de overige bewijsstukken die hij neerlegt enkel betrekking hebben op zijn identiteit, familiale achtergrond en het familiebezit, elementen welke niet ter discussie staan, (v) de vage en ontwijkende verklaringen over de verdwijning van zijn vader en broer en over zijn terugkeer naar Afghanistan een negatieve indicator vormen voor de geloofwaardigheid daarvan, zoals omstandig wordt uiteengezet, (vi) ook zijn verdere verklaringen betreffende de schietpartij op de vooravond van zijn vertrek onvoldoende gewicht hebben om als geloofwaardig te kunnen worden aangenomen in het licht van de al vastgestelde problemen met zijn geloofwaardigheid en het ontbreken van sterke bewijsstukken, (vii) ondanks alle beweerde gebeurtenissen en ondanks de zware financiële eisen van de taliban, zijn familieleden nog steeds in Sada wonen, daar volgens hem de boerderij besturen vanuit zijn ouderlijk huis en zij er geen verdere problemen ondervonden met de taliban en (viii) burgers in de provincie Nangarhar momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, doch verzoeker de onveilige situatie in het district Lalpur in de provincie Nangarhar kan vermijden door zich te vestigen in de hoofdstad Kabul, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 september 2012 (CG nr. 1215968), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

2.7. Met betrekking tot de dreigbrieven, voert verzoeker aan dat het feit dat zijn verklaringen hieromtrent soms niet geheel duidelijk waren niets afdoet aan het feit dat ontegensprekelijk blijkt dat er dreigbrieven van de taliban werden ontvangen. Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkel moment bewijst dat deze documenten vervalst zijn. Deze stelling wordt in de bestreden beslissing nergens gestaafd. Nochtans meent verzoeker dat het aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om te motiveren waarom deze dreigbrieven vervalst zouden zijn. Ook met betrekking tot de klacht bij het districtshuis, stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er ernstige indicaties zijn dat dit document zou zijn vervalst, zich hierbij baserend op het feit dat verzoekers verklaringen hieromtrent soms onduidelijk zijn. Verzoeker laakt dat de commissaris-generaal dus wederom de geloofwaardigheid van een authentiek document in twijfel trekt louter en alleen door te verwijzen naar zijn persoon. Verzoeker is van oordeel dat wat hij ook zou zeggen, dit niets afdoet aan de bewijswaarde van dit stuk en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins afdoende motiveert waarom hij meent dat dit geen authentiek stuk zou zijn.

De Raad merkt vooreerst op dat er geen rechtsregel is die voorschrijft dat aan geschreven stukken meer bewijswaarde dan aan de verklaringen van een asielzoeker moet worden toegekend (RvS, nr. 216.653 van 1 december 2011). Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.8. Waar hem wordt verweten vage en ontwijkende verklaringen te hebben afgelegd, voert verzoeker aan dat het niet verwonderlijk en geenszins abnormaal is dat hij geen duidelijke antwoorden kon geven op sommige vragen wanneer gedurende vier uur gedetailleerde vragen worden afgevuurd op iemand die net zijn land is moeten ontvluchten wegens doodsbedreigingen en wiens vader en broer reeds zijn verdwenen. Uiteraard weet hij niet meer precies op welke tijdstippen, welke dagen van de week, wat de namen van de getuigen waren, of het al donker was e.d. Verzoeker acht het logisch dat niet alle details konden worden onthouden en meent dat dit echter geen enkele afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in zijn algemeenheid.

Verzoeker overtuigt geenszins. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, hebben de incoherenties in zijn verklaringen betreffende de verdwijning van zijn vader en zijn broer en over zijn terugkeer naar Afghanistan geen betrekking op details maar raken deze wel degelijk aan de

kern van zijn relaas aangezien zij betrekking hebben op feiten die rechtstreeks verband houden met zijn beweerd vrees voor vervolging en bijgevolg ook aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. De Raad benadrukt te dezen dat van verzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij essentiële gebeurtenissen en elementen die van doorslaggevend belang zijn voor zijn asielaanvraag duidelijk en gedetailleerd kan weergeven en chronologisch kan situeren, aangenomen dat zijn beweerd problemen op waarheid berusten. In casu is dit echter geenszins het geval, hetgeen verzoeker op zich niet betwist. Hij beperkt zich in dit verband tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherenties in zijn verklaringen, wat niet afdoende is om de pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande van de bestreden beslissing te ontkrachten. Daar verzoeker aldus geen plausibele verklaring geeft voor zijn vage en ontwijkende verklaringen betreffende de verdwijning van zijn vader en zijn broer en over zijn terugkeer naar Afghanistan, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in dit verband. De uitgebreide motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee hij evenwel de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkracht en zijn beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Evenmin betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.10. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.11. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat burgers in de provincie Nangarhar momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict doch dat verzoeker de onveilige situatie in het district Lalpur in de provincie Nangarhar kan vermijden door zich te vestigen in de hoofdstad Kabul, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Verzoeker betwist de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Kabul niet, doch stelt dat dit voor hem geenszins een alternatief is, nu de taliban hem ook daar zoekt. Verzoeker verduidelijkt dat algemeen geweten is dat de taliban, wanneer ze iemand willen vinden, genoeg informanten heeft die zich in Kabul bevinden en die snel zouden ontdekken waar hij zich bevindt. Verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, toont met dit betoog echter geenszins aan dat het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Kabul. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is derhalve niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.12. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in redelijke mate in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen te voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen fundamentele beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

2.13. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS